

чевъ бѣ именно роденъ за учителъ. Нему не се харесваха бурнитѣ работи, голѣмитѣ крѣсѣци, немисленитѣ авантюри. Той обичаше мирния, но плодотворенъ и непрѣкъснатъ трудъ; той гледаше селитѣ и за тѣхъ залѣгаше. Минутното въодушевление и бурното дѣйствие съ тъмно прѣдставление за послѣдицитѣ той старателно избѣгваше. Съ една дума Ковачевъ бѣ човѣкъ на еволюцията, подпомагана и улеснявана съ планомѣрни дѣйствия, а не на революцията, подтиквана често съ трѣска на безразсудието. И макаръ да бѣ по едно врѣме прѣдседателъ на върховния македонски комитетъ, въ задачитѣ на който влизатъ и революционни цѣли и дѣйствия, той остана пакъ факторъ на мирното, тихото развитие, на лоялнитѣ постѣпки*).

Иосифъ А. Ковачевъ се родилъ въ гр. Шипъ (Македония) прѣзъ януари 1838 година. Въ тоя градъ още отъ незапомнени врѣмена се подѣржалъ чрѣзъкилитѣ български духъ и езикъ. Наустницата, псалтирътъ и пр. сж били главнитѣ учебни прѣдмети. Отъ Шипъ излизали, поради това, хора грамотни за учители и свещеници по околнитѣ градове и села. Въ Шипъ е добилъ и Ковачевъ своето образование, а слѣдъ това се прѣдалъ на учителското звание, като въ 1855 год. се условилъ за учителъ въ с. Гиляни (Скопски санджакъ), дѣто учителствувалъ около 4 години. Скоро той станалъ обиченъ на мѣстното, население поради скромния си и тихъ характеръ. Едно качество, което особно го прославило, е било дарбата му да пѣе хубаво и сладко въ църква, та кога пѣялъ при богослужение, всички се стичали да слушатъ и се радватъ. По собствена инициатива или по насочване на чужди пжтешественици (Гилфердингъ и пр.) Ковачевъ се заинтересовалъ и за народнитѣ пѣсни и изучвалъ народната словесность. Но все пакъ той не билъ доволенъ отъ положението

*) Учил. Прѣгледъ, год. III, стр 1199 и слѣд